

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ

Ο εὐθυμος καὶ φιλοπαίγμων ποιη-
τῆς τῶν Γελώτων, ὁ φαιδρὸς κωμει-
δουλιογράφος, ὁ πλήρης χάριτος καὶ
εὐφυΐας καὶ ζωῆς, ὁ πάντοτε φιλόγε-
λως καὶ ἐνθουσιώδης, εἴμαρτο νὰ εὕρῃ
σκληρὸν καὶ σπαρακτικὸν θάνατον τὴν
νύκτα τῆς 7^{ης} παρελθόντος Σεπτεμ-
βρίου δι' ἀσυνειδήτου χειρὸς δολοφόνου
παράφρονος, καθ' ἣν ὥραν ἐπέστρεφεν,
εὐχαρὶς ὡς πάντοτε καὶ μὲ τὸ ἄσμα
ἔτι εἰς τὰ χεῖλη, ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς
'Ὁμοιοῖας μετὰ τὸ πέρας τῆς παρα-
στάσεως τοῦ κωμειδουλίου του : ἡ
Λύρα τοῦ Γέρω - Νικόλα. Ἐπέπρωτο
μία θολὴ καὶ τεταραγμένη διάνοια οἴ-

μοι ! νὰ ἐκμηδενίσῃ ἐν ὥραϊόν καὶ καλλιτεχνικόν πνεῦμα, τὸν
Δημήτριον Κόκκον, τοῦ ὁποίου ὄλος ὁ βίος ἦτο διαρκῆς ἐμπνευ-
σις καὶ μελωδία καὶ χαρμονὴ καὶ γέλως.

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου, οὗ ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν τα-
κτικὸς συνεργάτης καὶ φίλος κάλλιστος, ἐν συντριβῇ καρδίας, ἐσμὲν
βέβαιοι, θὰ συναντήσωσιν ὧδε τὴν συμπαθῆ καὶ νοήμονα φυσιο-
γνωμίαν τοῦ μεταστάντος ποιητοῦ, ὅστις τοσάκις συνεκίνησεν,
ἐφαιδρυνε καὶ ἐνεθουσίασε τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον καὶ ἰδίως τὴν
ἀθηναϊκὴν κοινωσίαν, ἧς ὑπῆρξεν ἐν τῶν προσφιλεστέρων σε-
μνωμάτων, καὶ ἧτις εἰλικρινῶς ἐπένησε καὶ ἐθρήνησε τὴν πρό-
ωρον ἀπώλειάν του. Τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδᾶς διήνυσε εἰς
Ἀθήνας, νεώτατος δὲ γενόμενος διδάκτωρ τῆς νομικῆς ἐπέδιώξε
τὸ στάδιον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Κυρίως ὁμοίως ὁ Κόκκος
ἐγεννήθη, ἔζησε καὶ διέπρεψεν ὡς ποιητής. Πεπροικισμένος ἀπὸ
φύσεως δι' ἰσχυρᾶς φαντασίας καὶ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος
ἐπεδόθη μετ' ἰδιαιτέρας ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ποίησιν. Οἱ στίχοι
του, οὗς ἐχαρακτήριζε χάρις καὶ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα, ἀνεγι-
νώσκοντο ἀπλήστως. Συνεκίνουν δὲ καὶ ἐμάγευον, ἀποσπῶντες
τὰ δάκρυα ἐναλλάξ ἢ τὸν γέλωτα τῶν ἀκρωμένων, ὁσάκις τοὺς

ἀπήγγελλεν ὁ ἴδιος, κατέχων εἰς σπάνιον βαθμὸν τὸ μυστήριον τῆς ἀπαγγελίας, δι' ἧς προσέδιδεν αὐτοῖς ἰδιάζον τι θέλητρον καὶ κάλλος ἐκφραστικώτατον. Ἐγραψε μακρὰν σειράν ποιημάτων παντοίων, ὧδ' ἀς πατριωτικὰς, θούρια, εἰδύλλια, ἐλεγεία, ἠρωϊκοκωμικὰ καὶ πλεῖστα τοῦ ἐπικολυρικοῦ εἴδους, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀποθησαυρίσει εἰς τὸν πρό τιος ἐκδοθέντα τόμον τῶν *Ποιήσεών* του. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως ὁ Κόκκος ἐφάνη ἐτχάτως εὐδοκιμῶν εἰς τὴν σύνθεσιν κωμειδυλλίων, ὧν τὰ πνευματώδη ἄσματα ἐμελοποιεῖ ὁ ἴδιος. Ὁ *μπαρπα - Λινάρδος* καὶ ἡ *Λύρα* τοῦ *Γέρω-Νικόλα* παρασταθεῖσαι ἄλλεπαλλήλως ἀπὸ τῆς σκη-νῆς τοῦ Θεάτρου τῆς Ὁμονοίας ἐφαίδρουν τὸ κοινὸν καὶ κτε-στησαν τὸ ὄνομά του δημοφιλές. Πλὴν τούτων εἶχε φιλοτεχνήσει τελευταῖον καὶ τὸν *Καπετὰν Λάζαρον*, ὃν δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς. Ἀναντιρρήτως δὲ ἤθελε βαθμηδὸν δια-πρέψει εἰς τὸ δραματικὸν τοῦτο εἶδος καὶ παραγάγει ἔργα τε-λειότερα καθὸ δεξιὸς ἠθογράφος τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ μῖμος τῶν κατὰ τόπους γλωσσικῶν ἰδιωμάτων, ἐὰν δὲν ἀπέθνησεν οὕτως ἠνωρως, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 36 ἐτῶν, καταλιπὼν μνήμην ἄφθιτον καὶ πένθος οὐ μόνον εἰς τὴν δύσμοιρον οἰκογένειάν του ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σύγχρονα ἑλληνικὰ γράμματα.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΚΚΟΥ

Σκορποῦσε φῶς, ζωὴ, χαρὰ, καὶ ἦταν ἡ χαρὰ μας,
'Εξούσαμε 'ς τὸ γέλοιο του κ' ἐξοῦσε 'ς τὴ καρδιά μας,
Μέσ' 'ς τῆς ζωῆς τῆ συννεφιά γλυκὰ 'φεγγοδολοῦσε
Κ' ἐμπρός του ἡ λύπη ἐσώπαινε καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

Μὰ ἡ μαύρη ἡ μοῖρα, ἡ ἄδικη, ποῦ κυβερνάει 'δῶ κάτου
'Εφρένιασε 'ς τὸ γέλοιο του καὶ 'ς τὸ κελάνδισμά του,
Γιὰ μιὰ στιγμήν ἀγρίεψε, τυφλώθη ἀπ' τὴ ζήλεια
Καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦσβυσε ἀπ' τὰ γλυκὰ του χεῖλια.

Καὶ τώρα ἡ Μοῦσα, ἀμίλητη, βουδή, μαρμαρωμένη
Μ' αἰώνιο παράπονο 'ς τὸ μνήμα του γερομένη,
Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα καὶ μὲ σπασμένη Λύρα,
Θὰ κλαίῃ τὸ καμάρι της καὶ τὴ πικρὴ του μοῖρα.

Ἀθῆναι τῆ 10 Σεπτεμβρίου 1891.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ